

TÄH TI

JORI REIJULA

PYL LY

BAZAR

TÄH TI

J O R I R E I J U L A

PYL LY

BAZAR

© Jori Reijula ja Bazar Kustannus 2023
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-399-9

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

LUKU 1

Aika oli hupenemassa tiimalasista. Jan-Petter tunsu, kuinka viimeisetkin hiekanjyvät vierivät vääjäämättä ylemmästä kulpista alempana olevaan. Oli terästädyttävä ja pantava töpinäksi ennen kuin oli liian myöhäistä.

Hän muisteli, miten Tom Cruise oli toiminut Vaarallinen tehtävä -elokuvassa ennen kuin lopulta pääsi rakastelemaan huippumallien kanssa. Ainakin hän roikkui kahden teräs-vaijerin varassa pää alaspäin tunkeutuessaan CIA:n tietojärjestelmään, väistellössään laservaloja ja suorittaessaan muita normaalimiehille mahdottomia tehtäviä. Nyt Jan-Petter oli samassa jamassa. Tai no, ehkä sillä erotuksella, ettei onnistutuaan välttämättä pääsisi rakastelemaan, mutta se oli tässä tilanteessa kyettävä hyväksymään.

Jan-Petter tai ystävien kesken Jiipee nielaisi ja pohti, miten hän oli tähän tilanteeseen joutunut. Vastaus oli helppo. Uusi työ Puutarha-Innossa ja esimiehen päättymätön tehtävälista olivat jälleen pakottaneet hänet laiminlyömään isivelvollisuutensa ja tekemään ylimääräisiä hommia illan tunteina. Yhtälö voisi helposti johtaa erimielisyyksiin kotirintamalla tai jopa kärjistyä parisuhdekriisiksi, ellei hän nyt ylittäisi itseään. Epäoikeudenmukaisuus sai Jiipeen puristamaan sormensa nyrkkiin, mutta hän ravisteli kätensä rennoiksi havaitessaan

tyttärensä katseen. Se oli kaunis, ihmeellinen ja viaton. Ihana Iida oli syytön tähän kaikkeen.

”Nyt äkkiä ruokapöytään! Syö sinä puurosi, niin minä suljen television ja kerään lelut”, ongelmanratkaisutilaan heittäytynyt Jiipee ohjeisti ja sai tyttäreltään hyväksyvän nyökkäyksen.

Jiipee ryntäsi täyttämään tehtäväänsä ja oli nyrjäyttää nilkkansa astuttuaan muovisen peikon päälle. Hänen olisi tehnyt mieli kirotta lelu alimpaan helvettiin, mutta hän säilytti malttinsa. Tyttärensä vuoksi. Jiipee nilkutti takaisin Iidan luo hammasharja kädessään.

”Isi, hampaat pestään vessassa”, tytär muistutti.

”Tänään meillä ei ole sellaiseen ylellisyyteen aikaa. Nyt on kyettävä mahdollomaan”, Jiipee lausui matalalla äänellä. ”Harjaa hampaat portaissa.”

Jiipee kuuli auton ajavan pihaan. Oli nostettava kierroksia. Hän kiikutti tyttärensä yläkerran vessaan, viimeisteli tämän hampaiden pesun, ohjeisti sylkäisemään ja luopumaan hammasharjasta.

Ulko-ovi kävi samaan aikaan kuin he ehättivät makuuhuoneeseen. Jiipee oli jo henkäisemässä helpotuksesta, kun Iida kuiskasi: ”Isi, yöpuku ja Tähtipylly!”

Jiipee tajusi, että hänen oli palattava taistelutantereelle. Hän hyssytti tyttärensä ja makuuhuoneen sängyltä mulkoilevan Stanley-terrierin hiljaisiksi. Sitten hän kellautti Iidan vanhempien sänkyyn ja konttasi tyttären huoneeseen, poimi sängyltä yöpuvun sekä Tähtipylly-yksisarvislelun ja ryömi takaisin makuuhuoneeseen.

”Kuulikohan äiti?” Iida kysyi innoissaan.

Jiipee pudisteli päätään, vaihtoi tyttärelleen yöpuvun päälle ja katsoi kelloaan. Hän oli suorittanut mahdolloman

tehtävän ja selviytynyt iltahommista annetun aikataulun mukaisesti. Oli aika edetä isipäivän loppuhuipentumaan, ilta-satuun. Hän peitteli Iidan, himmensi valot, ja asettautui makuulle tyttärensä viereen ja alkoi kertoa.

”Tähtipyly-yksisarvinen, jolla oli nimensä mukaisesti tähti peppunsa päällä, eleli ystävänsä, leijonan, kanssa vehreällä niityllä. Sen vierellä virtaava puro oli kuitenkin kuivumassa, ja juomavesi alkoi olla vähissä. Tarujen mukaan metsänpeikko oli aikoinaan haudannut taikametsän siimekseen runsaudensarven, jonka avulla puron saisi jälleen virtaamaan. Tähtipyly halusi palavasti löytää sen pelastaakseen niityn ja sen eläimet.”

Iida taputti hyväksyvästi Jan-Petterin käsivartta merkiksi jatkaa tarinaa.

”Tähtipyly pakkasi mukaansa keksipaketin ja lähti taikametsään runsaudensarvea etsimään. Se etsi ja etsi ja oli jo luovuttaa, kun se tapasi metsänpeikon. Ilkeä peikko houkutteli Tähtipylyn mukaansa väittämällä, että se tiesi, missä runsaudensarvi oli. Perillä Tähtipyly saisi niin paljon herkkuja kuin vain jaksaisi syödä. Samalla se voisi ottaa mukaansa runsaudensarven. Mutta perillä peikko työnsikin Tähtipylyn synkkään luolaan ja vangitsi sen sinne.”

”Pelottavaa!” kiljaisi Iida ja tarrautui tiukasti Stanley-terrieriin, joka ärsyyntyi liiasta kontaktista, hyppäsi sängystä ja hipsi pois huoneesta.

”Älä huoli, kulta. Tarinalla on onnellinen loppu”, Jiipee sanoi ja silitti tytärtään. ”Samaan aikaan leijona alkoi ihmetellä, mikä Tähtipylyllä oikein kestää, ja suuntasi taikametsään. Leijona huomasi polulla keksinmuruja, joiden se päätteli olevan Tähtipylyn jättämiä vinkkejä siitä, mihin se oli menossa.”

”Tähtipyly on viisas!” Iida hihkaisi.

”Todella viisas”, Jiipee vahvasti ja jatkoi tarinaa.

”Aikansa jälkiä seurattuaan leijona löysi luolan ja huhui Tähtipylyä. Mutta mitään ei kuulunut, ja leijona oli jo kääntymässä takaisin kotiin.”

”Ei!” Iida kiljaisi.

”Mutta sitten Tähtipyly hirnahti olevansa vankina luolassa ja että siellä oli runsaudensarvikin. Se ei uskaltanut tulla ulos, koska sen luolaan herkuilla houkutellut metsänpeikko oli uhannut syödä sen. Leijonan teki jo mieli repiä pelihousunsa, ja se murahti päätään pudistellen: *Jep jep, kannattiko juosta herkkujen perässä?* Sitten leijona kuitenkin rauhoittui ja kannusti hevosta tulemaan ulos.”

”Ei Tähtipyly ole hevonen vaan yksisarvinen.”

”Aivan. Lopulta Tähtipyly uskaltautui ulos luolasta runsaudensarvi selässään. Mutta yhtäkkiä ilmoille kajahti möreä ääni: *Te ette lähde minnekään. Olen vihainen ja aion popsia teidät poskeeni!* Vaikka Tähtipylyä pelotti, se katsoi tuimasti metsänpeikkoa ja sanoi: *Minä ja leijona olemme yhdessä vahvoja ja pystymme mihin vain. Katso siis keinah-televaa tähteä pylyssäni, sillä se on viimeinen asia, minkä meistä enää ikinä näet!* Ja niin Tähtipyly ja leijona palasivat kotiniitylleen ja elivät onnellisina elämänsä loppuun asti runsaasti virtaavan puron varrella.”

Jiipee vilkaisi tytärtään, joka oli sammunut kuin saunalyhty. Tytär oli kuin kopio äidistään Raijasta, joka hänkin tapasi nukahtaa salamannopeasti.

Olohuoneessa Jiipee kohtasi suihkusta saapuneen kankeasti kävelevän vaimonsa.

”Ai että teki eetvarttia! Reidet ovat tajuttomassa totaali-
jumissa, ja jos tuohon sohvalle kellahdan, en enää pääse ylös.
Toisitko minulle proteiinijuoman, miehekkääni?”

Jiipee sekoitti juoman ja toi sen Raijalle.

”Katsopa revennyttä kämmenihoani ja verisiä polvia!
Leuanvedot ja boksihypyt ovat kuin huumetta. En saa niistä
ikinä tarpeekseni”, Raija hekumoi.

”Pakkoko sun on treenata niin, että olet sen jälkeen koko-
vartalokipsissä? Sä olet kyllä Savon omituisin nainen”, Jiipee
huomautti päätään pudistellen.

”Niin olen ja jo kolmannessa polvessa. Saimme muuten
salillemme uuden crossfit-valmentajan, Peten. Hän on ihan
ässä. Hoonaa pakaroitani kuin omia lapsiaan.”

Jiipee pyrki pääsemään mieleensä nousseesta kuvasta eroon
ja vaihtoi keskustelunaihetta.

”Haen meille punkkulasit”, Jiipee lupasi. ”Rojahda vain
siihen sohvalle. Ei haittaa, vaikket pääsisi ylös, sillä tänään on
viikon paras ilta – leffailta!”

”Kulinaristinen makuelämys ei ole mitään ilman nachoja
ja dippejä. Tuotko niitäkin, kultsi?” Raija pyysi ja pudottautui
sohvalle.

”Punaviini, nachot ja dipitkö muka ovat kulinaristinen
makuelämys? Olet Kuopion trendikkäin sisustaja ja pukeutu-
ja mutta ruoka- ja musiikkimaultasi täysin juntti. Olet para-
doksi”, Jiipee huomautti ja lähti keittiöön.

”Seksikäs paradoksi”, Raija huikkasi hänen peräänsä.

Kun herkut oli ladottu sohvapöydälle, Raija selaili Apple
TV:n elokuvatarjontaa.

”Katsotaanko elokuva Steve Jobsista, siis siitä Applen pe-
rustajasta?” hän ehdotti.

Jiipee ilmoitti, että kai hän nyt tietotekniikan suurkuluttajana tiesi, kuka mies oli, ja myöntyi vastahakoisesti. Raija levitti filtin heidän jaloilleen ja kauhaisi kämmenellisen nachoja lautaselleen.

Jiipee siemaili Napa Valleyssä poljetuista rypäleistä valmistettua viiniä. Kaliforniassa asustellut narsistinen Applen yritysjohtaja muistutti hänen omaa esimiestään, Puutarha-Innon innovaatiojohtajaa, Alexander Nordströmiä, eli ystävien kesken Allua. Sofistikoitunut, sanavalmis ja sliipattu johtaja oli aloittanut tehtävänsä vuodenvaihteessa. Jiipeen analyysin mukaan hän kuitenkin kärsi jonkinlaisesta Tohtori Jekyll ja herra Hyde -persoonallisuushäiriöstä. Esimies oli aluksi hoitanut työ- ja johtotehtävänsä moitteitta kotimaassa, mutta ulkomaankeikoilla hän oli muuttunut täysimittaiseksi hirviöksi, jota oli mahdotonta miellyttää ja jonka toilailut olivat kuormittaneet paitsi Jiipeetä myös hänen parisuhdettaan.

Kolme edellistä ulkomaanreissua olivat olleet kauniisti ilmaistuna koettelemuksia. Ensimmäisellä Allu oli juhlinut molemmat yöt aamuun saakka, pokaillut lontoolaisessa yökerhossa naisia ja oksentanut Jan-Petterin housuille. Praham seminaarissa Allu oli kovassa humalassa antanut hänelle potkut mutta unohtanut seuraavana aamuna tehneensä niin. Nizzassa Allu oli tehnyt asioita, joita Jan-Petter ei halunnut edes muistella. Jokainen reissuista oli osoittautunut toinen toistaan rankemmaksi. Aivot eivät taipuneet ymmärtämään, miksi esimies käyttäytyi kuin riivattu ja miksi vaimo ei ymmärtänyt, että Jiipeen oli pakko tanssia Allun pillin mukaan. Tavallaan hän kyllä ymmärsi Raijaa, sillä olihan esimiehen touhu järjetöntä. Mutta ei Jiipee työreissuilla omasta mieli-

halustaan rypenyt vaan esimiehensä painostuksesta. Sitä Raija ei tajunnut, eikä hän toisinaan ymmärtänyt sitä itsekään.

Allu oli lisäksi alkanut kuumotella Jiipeetä työmatkojen välissäkin. Esimies oli soitellut alaiselleen vielä iltaisin ja viikonloppuisinkin mieleensä tulleista työasioista, jotka yleensä kuuluivat innovaatiojohtajan omiin työtehtäviin. Jiipee oli kuitenkin päättänyt sietää Allua, sillä tämä oli luvannut tasoittaa alaisensa urapolkua vastineeksi ylimääräisistä ponnisteluista. Harmi vain, että Raijallakin oli omat urahaaveensa sekä mahdollisuus edetä, mikäli hän vain panostaisi nykyistä enemmän töihinsä ja osoittaisi työajan ulkopuolista can do -asennetta.

Tähän saakka Raija oli joutanut enemmän kuin Jiipee, joka oli päässyt työmatkoille ja voinut jäädä ylitöihin tai tehdä työt iltaisin kotona. Se oli yllättävää, sillä useimmiten Jiipee oli myönnetyksiä tekevä osapuoli. Raija oli suostunut pyörittämään perhettä oman työnsä ohella ja vannottanut Jiipeetä etsimään pikaisesti kultaisen keskitien – sellaisen, joka ei vaatisi jatkuvaa matkustelua ja ylitöitä. Jiipee puolestaan uskoi, että selvittyään Allun tulikasteesta hän saisi ylenyksensä ja tilanne sen myötä ennen pitkää rauhoittuisi. Hänellä ei ollut Allun lupauksista mustaa valkoisella, mutta hyvänä ihmistuntijana hän luotti Alluun, halusihan tämäkin edetä urallaan ja tarvitsisi siihen eittämättä Jiipeen kaltaista osaajaa avukseen.

Työaiheiset neuvottelut Raijan kanssa olivat olleet vaikeita ja kuluttavia, mutta ne oli onneksi saatu maaliin onnistuneesti. Sillä oli ollut valtava merkitys heidän parisuhteelleen, ja Jiipee taputtikin yhä itseään olkapäälle onnistumisesta. Hän oli nimittäin itse ehdottanut Raijalle parisuhdeterapiaa ja jatkanut inttämistä, kunnes oli saanut vaimonsa mukaan sessioihin.

Terapiassa he olivat työstäneet omia kipukohtiaan ja harjoitelleet nimenomaan kompromissien tekemistä, missä he olivatkin kolmen terapiasession jälkeen edistyneet jättiloikin.

Steve Jobsin läksyttäessä alaisiaan Jiipeen puhelin piippasi viestin merkiksi. Lähettäjä oli Allu.

”Jatka vain katsomista, hoidan äkkiä yhden asian”, Jiipee huikkasi Raijalle ja siirsi peitteen sivuun.

Raija pudisteli päätään, mutta Jiipee oli jo ennättänyt ampaista sohvalta pystyyn. Hän muisti heidän sopineen, ettei viikonloppuisin tehty töitä eikä availtu työmeilejä. Allun asia oli kuitenkin varmasti tärkeä, ei hän muuten viestittäisi näin myöhään viikonloppuiltana.

Allu pahoittelikin häiriötä ja lisäsi, että hänen oli saatava heti tietää, voisiko Jiipee lähteä hänen kanssaan Roomaan puutarhaseminaariin ensi viikon loppupuolella. Jiipee saisi reissulta paitsi kansainvälistä kokemusta myös mainetta, kunniaa ja lisäpisteitä esimieheltä, kun tämä päättäisi uusista ylennyksistä.

Jiipee palasi sohvalle ja veti filtin päälleen. Hän yritti keskittyä elokuvaan, mutta ajatukset pyörivät työkeikassa ja lisäpisteissä.

”Kiinnostaako leffa lainkaan vai lopetetaanko sen katsominen?” Raija kysäisikin.

”Anteeksi. Tuli tärkeä työviesti, joka liittyy ulkomaan-keikkaan.”

”Taas! Sepä mukavaa”, Raija totesi kylmästi ja jatkoi: ”Minulla olisi muuten ensi viikon lopulla crossfit-kisat, joihin haluaisin osallistua.”

”Silloin olisi tämä minunkin Rooman-keikka. Sen jälkeen on varmasti ylennys tiedossa...”

”Sama juttu minulla. Jos lataisin enemmän paukkuja töihini, saisin takuulla ylennyksen. Mutta crossfit-kisoja en halua jättää väliin.”

”Ymmärrän, mutta pääsisinkö työreissulle vielä tämän kerran – pliis.”

”Monesko keikka tämä jo olisi puolen vuoden sisään – viideskö?”

”Neljäs.”

”Neljä reissua, jotka tупpaavat venymään jopa viikon mittaisiksi.”

Jiipee aisti, että he olivat ajautumassa umpikujaan. Hän koetti muuttaa keskustelun suuntaa.

”Voidaanko sopia, että minä menen nyt Roomaan ja sinä puolestasi seuraavaan neljään tärkeäksi katsomaasi tapahtumaan?”

Laajentuneista sieraimista näki, että Raijaa ärsytti, mutta hän hallitsi hermonsa hienosti. Aikaisemmin vastaavasta olisi päässyt helvetti valloilleen.

”Okei, mutta sopimuksesta pidetään sitten kiinni. Pete ehdotti, että ottaisin osaa Karjalan kovin -kisoihin kesällä. Buukkaan sen saman tien.”

”Kuka hemmetin Pete?” Jiipee kysäisi

”Se crossfit-salin Pete, josta sulle juuri kerroin. Kuunteletko sinä yhtään, mitä minä puhun?”

”Anteeksi.”

”Pete on todella mukava tyyppi ja jäätävässä kunnossa. Se on takonut saliennätyksiä uusiksi ja näyttänyt, miten pumpataan reidet minttiin.”

”Sepä kiva kuulla”, Jiipee murahti mustasukkaisuuden mörön nostaessa päätään.

Samassa yläkerrasta kuului kolahdus ja Iidan itkua. Jiipee ja Raija säntäsivät yläkertaan. Iida istui kylpyhuoneen lattialla omassa pissalätäkössään. Vieressä töröttävä, huonosti kiinnitetty vessanpönttö oli kuin ihmeen kaupalla jäänyt pystyyn tytön rojahdettua siitä lattialle.

”Voi kulta, etkö muistanut, että remontti on kesken?” Jiipee kysyi tyttäreltään.

”Mies! Ensin pitää selvittää, onko Iida kunnossa!” Raija sähähti, kaappasi tyttären syliinsä ja jatkoi: ”Kuinka kauan tämä remontti vielä kestää?”

Raijan kiikuttaessa Iidan takaisin nukkumaan Jiipee rojahti sohvalle ja viestitti esimiehelleen, että ulkomaankeikka onnistuisi. Raija palasi vartin päästä sohvalle.

”Oletko muuten huomannut, että olen oma-aloitteisesti yrittänyt hoitaa rinnakkain remontti- ja pihahommia? Pitää tosin myöntää, että kiireen pirulainen vaikeuttaa niiden valmiiksi saattamista. Alkaa omatkin hermot mennä kaikenlaisiin muuttuviin tekijöihin tässä hiivatin työmaaviidakossa”, Jiipee aloitti yrittäessään hakea sympatiaa.

”Jep jep”, Raija tokaisi itselleen ominaiseen tyyliin, mistä Jiipee arvasi, ettei sympatiaa heru. ”Muuttuvat tekijät alkavat täyttää minunkin mittani. Muistitko muuten tilata kylpyhuoneen seinälaatat?”

”Niiden tilaaminen on asialistallani seuraavana.”

”Jos homma ei ala olla parissa viikossa maalissa, hoidan tänne ammattimiehet”, Raija uhkasi.

”Pari viikkoa on ihan mahdoton aikajänne!”

”Jep. Siinä tapauksessa kysyn seuraavissa treeneissä Peteltä, voisiko hän tulla auttamaan.”

”Peteltä? Ai siltä hemmetin crossfittaajalta.”

”Se hemmetin crossfittaaja on osakkaana rakennusfirmassa ja hoitaa takuuvarmasti työn nopeammin kuin sinä.”

”Tietysti hoitaa. Mitähän muutakin se kaveri hoitaa?” Jiipee ihmetteli vahingossa ääneen.

”Minut tietysti, höpsö!” Raija naurahti. ”Taidat olla mustasukkainen.”

Jiipee värähti ensin mutta hengähti sitten helpotuksesta tajuttuaan, että Raija oli vaihtanut hassuttelumoodiin. Jiipee tiesi olevansa itse kuitenkin edelleen vahvasti mustasukkaisuusvyöhykkeellä, ja sieltä takaisin pääseminen voisi viedä aikansa.

”En tietenkään ole. Katsotaanko leffa nyt loppuun?”

Raija nyökkäsi, ja pariskunta palasi takaisin elokuvan pariin. Steve Jobs jatkoi alaistensa kyykyttämistä ja lapsensa äidin kiusaamista. Jiipeetä puistatti, mutta hän tiesi, että oli pakko keskittyä pariskuntahetkeen, sillä nämä hetket olivat tärkeitä yhteistä harmoniaa rakennettaessa. Keskittymistä vaikeutti kuitenkin uusi viesti Allulta.

”Älä avaa sitä”, Raija kehotti.

Jiipee ymmärsi omaksi parhaakseen totella Raijaa. Kun elokuva oli päättynyt, Raija suuntasi makuuhuoneeseen ja Jiipee avasi esimiehensä viestin. Siinä Allu vaati Jiipeetä työtämään osan Rooman esityksestään. Jiipeen työkalenteri oli jo seuraavien parin viikon osalta täynnä, joten tehtävä tarkoittaisi iltahommia. Hän siirtyi päätään pudistellen yöpuulle.

LUKU 2

Puluparvi hajaantui pimeyteen. Idyllisen kaunis keväinen ilta oli saanut ahdistavan sivujuonteen.

”Perkeleen siipirotat!” Allu kirosi ja valmistautui uuteen hyökkäykseen. ”Nämä alligaattorinnahkapläägät maksoivat hunajaa! Ne ovat skeidassanne, mutta kohta ne katkaisevat niskanne!”

Tukevarakenteinen mies latasi uuden kurkipotkun kuin Karate Kid -elokuvan Daniel-san kohti puluparvea. Punkero oli tosin jo niin tuhdissa humalassa, että horjahti selälleen Villa Borghesen hiekkatielle.

Jan-Petter oli ehdottanut, että he ottaisivat ravintolasta taksin hotellille, mutta Allu oli ehdottomasti halunnut nauttia auringonlaskusta läheisessä puistossa. Matkalla oli paljastunut, että hän olikin vain halunnut tyhjentää taskumattinsa. Pulut olivat kuitenkin olleet liian tuttavallisia ja häirinneet tissuttelua.

”Jos mulla olisi hirvikiväärini mukana, lahtaisin teistä jokaisen!” Allu uhitteli.

”Eiköhän lähdetä hotellille?” Jiipee ehdotti sovittelevasti.

”Jiipee, my man! Nappaahan mulle yks siipirotta mukaan, niin täytän sen ja kehystän seinälleni.”

”Olen pahoillani, mutten jaksa enää. Olen jo ihan finito. Huomenna on sitä paitsi aikainen herätys.”

”Äh! No, joo joo... Hiton pulut... Ei kai muu auta. Tilaan taksin”, maassa makaava Allu ilmoitti ja haparoi puhelintaan taskustaan. ”Siipipirut vieneet luurinkin, saatana!”

Jiipee ojensi molemmat kätensä maassa pyörivälle esmiehelleen ja jännitti alavartalonsa. Yli satakiloinen, alkoholin turruttama mies yritti ähisten kammata itseään ylös.

”Helvetti, kun perseeseen sattuu! Osuin kiveen”, Allu kirosi ja latasi ilmoille kaikki lähimuistinsa voimasanat.

Jiipee tukahdutti vahingoniloisen naurunpurskauksen, tarttui kännykkäänsä ja tilasi taksin. Samalla hän huomasi saaneensa Raijalta viestin, jonka tämä oli lähettänyt jo hyvän aikaa sitten.

lida on taas kipeänä. Mihin olet
jemmannut kuumemittarin?

Sen pitäisi olla kodinhoituhuoneen
yläkaapissa, siellä missä tavallisestikin.

Vastaus tuli hämmästyttävän nopeasti.

Kappas, vuoden isä reagoi viestiin neljän tunnin
viiveellä. Hienoa, että me molemmat olemme
huolestuneet tyttäremme hyvinvoinnista.

Jan-Petter hieroi ohimoitaan yrittäessään lieventää tylppää, tasaisesti viriävää pääkipua ja vastasi pahoitteluviestillä. Hän ja Allu olivat olleet seminaaripäivällisellä tapahtumanjärjestäjän kanssa, ja puhelin oli ollut äänettömällä. Toki se oli ilmoittanut puheluista ja viesteistä, mutta Jiipee ei ollut

kyennyt vastaamaan kesken palaverin. Hän oli odottanut, että päättymätön yö lopulta päättyisi ja hän pääsisi hotelli-huoneeseensa rauhoittumaan.

Valkoinen taksi pysähtyi puiston lähetyville. Jiipee hyp-päsi etupenkille ja ohjeisti Allua siirtämään nahkakenkää toisen eteen, mikäli tämä mieli päästä mukaan.

”Minne mennään?” kysyi lokaali taksikuski.

Jiipeen puhelin soi. Hänen oli pakko vastata Raijalle.

”Hei, milloin viimeksi käytit kuumemittaria? Woodyllä on muuten ripuli. Hinkkasin tunnin valkoista karvamattoa, se on varmaan pilalla. Anteeksi kipakasta viestistä. Täällä on vain niin hemmetin rankkaa. Muistan kyllä, mitä parisuhde-terapeutin kanssa sovimme. Odotin viisi minuuttia, puhalsin suuttumuksen pois ja soitin vasta sitten sinulle.”

”Tiedän, ja huippua, että teit, kuten terapeutti neuvoi”, Jiipee kehui vaimoaan. ”Nöyrät pahoittelut, etten ehtinyt vas-tata viestiisi.”

”Mihin mennään?” taksikuski kysyi uudestaan.

”Strippibaariin! Me tarvitsemme piparia, ASAP!” ohjeisti Allu englanniksi.

”Jep jep! Vai että strippibaariin olette menossa”, toisti Raija puhelimesta.

”Ei, ei, ei! Allu on taas ihan kännissä”, Jiipee selitteli ja yritti tuloksetta etsiä muovipussia pahoinvoivalle Allulle. ”Hitto sentään. Anteeksi kulta, mutta joudun soittamaan sulle kohta takaisin.”

”Oletko sinä kännissä?” Raija tiedusteli. ”Ettehän vain ole matkalla strippibaariin.”

”En ja emme. Mutta nyt pitää ihan oikeasti lopettaa”, Jiipee sulki puhelimen, käänsi katseensa kuskiin ja vaihtoi

englannin kieleen. ”Ei, emme missään nimessä mene strippi-
baariin! Hotelli 87, kiitos.”

Miesten päästyä hotellille Jiipee talutti innovaatiojohtajan
tämän huoneeseen. Hän auttoi kauluspaitansa hihansuusta
ovenkahvaan juuttuneen miehen irti, tyrkkäsi tämän sängylle
ja siirsi roskiksen sängyn viereen.

”Jiipee, my man. Oot mies paikallasi...”, Allu sai sammal-
lettua ennen kuin vaipui horrokseen.

Jiipee lähetti Raijalle pahoitteluviestin illan tapahtumista
ja laahusti huoneeseensa.

Jiipee heräsi melodiseen soittoääneen ja taisteli silmäluomensa
auki. Kello oli seitsemän, ja yöpöydällä lepäävän kännykän
näytölle ponnahti uusi viesti Raijalta.

Jep. Valvottiin koko yö, kun lidalla oli kipuja ja
isää ikävä. lidan flunssa on ilmeisesti tarttunut
minuunkin, ja Buranalle olisi nyt käyttöä.

Oot ilmeisesti syönyt ne loppuun.

Jiipeenkin päätä jomotti kuin keskiaikaisessa kidutuspenkissä.
Hän näppäili vastauksen.

Otin viimeiset mukaan työmatkalleni.

Täälläkin on aika rankkaa hemmetin Allun takia.

Jep jep. Buranahan auttaa krapulaankin.

Jan-Petter hieroi irvistäen otsaansa. Stressin aiheuttama
tinnitus jyskytti jälleen korvissa. Jo Helsingin lentokentän

The Oak Barrel -pubissa Allu oli heti kättelyssä tilannut tarjottimellisen shotteja ja kumonnut ne vastahakoisen Jiipeen avittamana naamaansa. Lentokoneessa hän oli tilannut kaksi viskiä tuplana ja ilmoittanut lentoemolle, että juomia tuli tuoda jatkuvalla syötöllä. Kun lentoemännät eivät enää suostuneet tarjoilemaan Allulle, hän oli kaivanut povitaskustaan lentokentän tax freestä ostamansa pullon ja annostellut siitä Jiipeellekin. Lentokentältä he olivat matkanneet hotellin ja Hard Rock Cafen kautta symposiumin tervetuloalaveriin ja sieltä puistoon. Reissu oli päättyynyt hävittyyn pulutaisteluun.

Käytyään suihkussa Jiipee pukeutui ja suuntasi renessanssihenkisen hotellin alakertaan aamiaiselle. Hiljainen hetki kahvikupin äärellä tuli todellakin tarpeeseen. Se jäi kuitenkin haaveeksi, sillä täyteen iskuun ladattu punakkanaamainen lähiesimies vilkutti hänelle buffet-pöydän vierestä.

”Ah, Jiipee, my man! Aurinko on kirkkaampi ja ruoho vihreämpää saapasmaassa!”

”Voi jestas, oletko sä jo humalassa?”

”Yes sir! Irish coffee aamutuimaan saa väsyneimmänkin linnun lentoon”, Allu hehkutti ja kaatoi suurelaisesti taskumatista reilun tilkan viskiä aamukahviinsa.

”Toivotaan molemmat, että olimme viime yönä elämämme viimeisessä pulujahdissa”, Jiipee tuhahti ja yritti saada viinaa lorottelevan esimiehensä siirtymään meuhanalle jonnottavan pikkupojan tieltä.

”Hohoo! Sitä saa, mitä tilaa, Jiipee. Sitä saa, mitä tilaa. Ja meidät pojat on luotu seikkailemaan.”

”Puutarhaseminaari alkaa pian. Lähdetäänkö?”

”Pakko kai meidän on. Odotas, käyn tyhjentämässä rakkoni.”

Allu kävi vessassa, samalla kun Jiipee nappasi muffinin mukaansa aamiaispöydästä. Hänen ruokahalunsa näytti mystisesti katoavan esimiehen läheisyydessä. Miehet hyppäsivät hotellin pihassa taksiin ja suuntasivat vuoden suurimpaan puutarhainnovaatiosymposiumiin. Heidän hotellinsa tarjosi jo itsessään hulppeat puitteet, ja mikä parasta, sieltä oli vain reilun kilometrin ja viidentoista minuutin matka symposiumiin, Grand Hotel Palatinoon. Jiipee oli kuitenkin oppinut, ettei raskarakenteinen mies välittänyt lyhyistäkään kävelymatkoista. Taksin takapenkiltä pöllähti viskin löyhähähdys.

”Pystytkö varmasti pitämään esityksesi?” Jiipee huolehti.

”Of course, my horse!” Allu naurahti.

Seminaarisali oli ääriään myöten täynnä. Jan-Petter arvioi osallistujia olevan parisataa. Miehet löysivät vierekkäiset paikat penkkirivin reunalta. Allu siemaili yhä häpeilemättä taskumatistaan juomaa. Huoli puristi Jan-Petterin rintakehää. Pystyisikö innovaatiojohtaja edes esiintymään tuossa tilassa tunnin päästä?

Seminaari-isäntä toivotti osallistujat lämpimästi tervetulleiksi ja ylisti paikalla olevan erikoisosaamisen ja sen synnyttämien mahdollisuuksien määrää. Sen jälkeen lontoolainen emeritusprofessori jatkoi reilun puolen tunnin puheenvuorolla elämäntyöstään puutarhakasteluteknologian parissa alan terävimmällä aallonharjalla. Jiipee kuunteli tunteikasta puheenvuoroa liikuttuneena. Allun esiintymisvuoro lähestyi. Aikaa h-hetkeen oli enää niukalti. Hän loi katseen vierelleen. Allun silmät olivat ummessa.

”Herää, Allu!”

”Krooh. Mitäh?”

”Sun esitys alkaa ihan kohta!”

Allu yritti hörpätä taskumatistaan mutta havaitsi petty-myksekseen sen olevan tyhjä. Hän katseli pöllämystyneenä ympärilleen ja kurtisteli kulmiaan kuin suorittaen laskutoimitusta. Lopulta hän käänsi katseensa häntä huolestuneena arvioivaan Jan-Petteriin.

”Muutos suunnitelmiin. Mä lähden... öhm... ratkaisemaan akuuttia hätätapausta. Ota ohjat!” Allu ohjeisti ja lähti runnomaan tietään kohti ulko-ovea.

”Mitä? Hei, mutta enhän mä voi... Allu! Allu, hei!”

Paniikin valtaama Jiipee ponkaisi ylös ja yritti ehtiä esimiehensä luo ennen kuin tämä katoaisi hotellilta. Allu vaappui päättäväisesti karkuun, mutta salibandyssä nopeita spurtteja treenannut Jiipee yhytti esimiehensä seminaarisalin ovelta ja riuhtaisi tätä hartiasta.

”Enhän mä voi mennä esiintymään. Joo, olen toki auttanut sua esityksen tekemisessä, mutta valtaosa uudesta materiaalista on mulle ihan hepreaa, kuten ne uuden vision mukaiset strategiaosuudet.”

”Jiipee, my man! Totta kai sä keksit, mitä sanoa. Oot noheva kundi! Uudet strategiaosuudet on ihan sitä samaa skeidaa, mitä oon joka ikisellä reissulla suoltanut yleisölle. Annan sulle mahdollisuuden loistaa. Tartu sitä hanurista, tiikeri!”

”En varmasti! Siis enhän mä mitenkään..., en todellakaan voi...”

”Esimiehenäsi teen linjavedon ja päätän nyt näin. Nähdään illallisella. Ota iisisti ja silleen... Tyttö, sinä olet tähti!” Allu murjaisi, nappasi kännykän korvalleen ja jatkoi raskasta askellustaan hotellin ulko-oville.

Millaista on olla mies nykymaailmassa? Lattesamurailla on vastaus ihan kielen päällä.

Lattesukupolven valioedustaja ja puutarha-alan insinööri-komeetta Jiipee joutuu työmatkoillaan piinallisiin tilanteisiin juopottelevan pomonsa takia. Matkamies on helpottunut päästessään kotiin, mutta juuri kotona, Jiipeen alusvaatekorissa, lymyilee onnettomuuden alku: vieras, valkoinen miesten sukka.

Mustasukkaisuuden piru ottaa vallan kuopiolaisessa kotitaloudessa kysymättä lainkaan lupaa Raija-vaimolta, jonka toleranssi kaikenmoiseen turhanaikaiseen elämöintiin on tasan nolla. Lusikat menevät jakoon, ja kuin tilauksesta pomokin alkaa kiristää Jiipeetä omista työmatkatörttöilyistään. Työ ja perhe, jo kaksi rikkinäistä jalkaa Jiipeen kolmijalkaisessa elämän voimavarojen jakkarassa! Väistämätöntä takapuolituntumaa tantereeseen ei pysty pehmentämään edes lida-tyttären antama lohtulelu, Tähtipylly.

Jori Reijulan *Lattesamura*i-romaanilla alkaneen trilogian toinen osa jatkaa hulvattoman rehellistä tilanneanalyysia nykypäivän latteurosten elämän ristipaineista.

9 789523 763999

ISBN 978-952-376-399-9
84.2

www.bazarkustannus.fi